

62022CJ0442

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 30 stycznia 2024 r. (*1)

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 203 – Obowiązek zapłaty – Osoba, która wykazuje VAT na fakturze – Osoba zobowiązana do zapłaty VAT – Fałszywe faktury wystawione przez pracownika z podaniem danych pracodawcy bez jego wiedzy i zgody – Należyta staranność pracodawcy

W sprawie C-442/22

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) postanowieniem z dnia 26 maja 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 lipca 2022 r., w postępowaniu:

P sp. z o.o.

przeciwko

Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej w Lublinie,

przy udziale:

Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Piçarra, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes trzeciej izby, i M. Safjan, sędzia,

rzecznik generalna: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

—

w imieniu P sp. z o.o. – B. Przeciechowski, adwokat, oraz I. Skrok, doradca podatkowy,

—

w imieniu Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Lublinie – B. Kołodziej oraz T. Wojciechowski,

—

w imieniu Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców – P. Chrupek, radca prawny,

—
w imieniu Komisji Europejskiej – J. Jokubauskaitė oraz M. Rynkowski, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznik generalnej na posiedzeniu w dniu 21 września 2023 r.,
wydaje następujący

Wyrok

1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1; zwanej dalej „dyrektywą VAT”).

2

Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy P sp. z o.o. (zwaną dalej „spółką P”) a Dyrektorem Izby Administracji Skarbowej w Lublinie (Polska) (zwanym dalej „organem podatkowym”) w przedmiocie długu z tytułu podatku od wartości dodanej (VAT) odpowiadającego fałszywym fakturom wystawionym przez P.K., pracownicę spółki P.

Ramy prawne

Prawo Unii

3

Artykuł 9 dyrektywy VAT stanowi:

„1. »Podatnikiem« jest każda osoba prowadząca samodzielnie w dowolnym miejscu jakkolwiek działalność gospodarczą, bez względu na cel czy też rezultaty takiej działalności.

»Działalność gospodarcza« obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym z górnictwem, działalnością rolniczą i wykonywaniem wolnych zawodów lub uznanych za takie. Za działalność gospodarczą uznaje się w szczególności wykorzystywanie, w sposób ciągły, majątku rzeczowego lub wartości niematerialnych w celu uzyskania z tego tytułu dochodu.

2. Poza osobami, o których mowa w ust. 1, za podatnika uznawana jest każda osoba, która okazjonalnie dokonuje dostawy nowego środka transportu wysyłanego lub transportowanego do nabywcy przez sprzedawcę, przez nabywcę albo na rzecz sprzedawcy lub nabywcy, do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium państwa członkowskiego, ale na terytorium Wspólnoty [Europejskiej]”.

4

Zgodnie z art. 167 tej dyrektywy:

„Prawo do odliczenia powstaje w momencie, gdy podatek, który podlega odliczeniu, staje się wymagalny”.

5

Artyku? 203 wspomnianej dyrektywy przewiduje:

„Ka?da osoba, która wykazuje VAT na fakturze, jest zobowi?zana do zap?aty VAT”.

6

Artyku? 205 tej dyrektywy ma nast?puj?ce brzmienie:

„W sytuacjach, o których mowa w art. 193–200 oraz art. 202, 203 i 204, pa?stwa cz?onkowskie mog? postanowi?, ?e osoba inna ni? osoba zobowi?zana do zap?aty VAT b?dzie solidarnie odpowiedzialna za zap?at? VAT”.

Prawo polskie

7

Artyku? 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i us?ug (Dz.U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054), w brzmieniu maj?cym zastosowanie do sporu w post?powaniu g?ównym (zwanej dalej „ustaw? o VAT”), transponuj?cy art. 203 dyrektywy VAT, przewiduje:

„W przypadku gdy osoba prawna, jednostka organizacyjna niemaj?ca osobowo?ci prawnej lub osoba fizyczna wystawi faktur?, w której wyka?e kwot? podatku, jest obowi?zana do jego zap?aty”.

Post?powanie g?ówne i pytania prejudycjalne

8

W latach 2001–2014 spółka P, b?d?ca podatnikiem VAT, prowadzi?a mi?dzy innymi dzia?alno?? w zakresie sprzeda?y detalicznej paliw na stacji paliw zarz?dzanej od listopada 2005 r. przez P.K., b?d?c? pracownic? tej spółki.

9

W wyniku kontroli podatkowej stwierdzono, ?e w okresie od stycznia 2010 r. do kwietnia 2014 r. wspomniana spółka wystawi?a 1679 faktur wykazuj?cych kwot? VAT nieodzwierciedlaj?c? rzeczywistej sprzeda?y towarów, w ??cznej warto?ci 1497847 z?oty?ch polskich VAT (oko?o 319254 EUR), na rzecz podmiotów, które odliczy?y VAT wskazany na tych fakturach.

Wspomniane faktury nie zosta?y zarejestrowane w ksi?gach rachunkowych spółki P, a zwi?zany z nimi VAT nie zosta? wp?acony do bud?etu pa?stwa ani uj?ty w deklaracjach podatkowych tej spółki.

10

Sporne faktury by?y fikcyjnie zwi?zane ze sprzeda?? rzeczywicie dokonan? przez stacj? paliw zarz?dzan? przez P.K. i ewidencjonowan? przez kasy rejestruj?ce spółki P. W rzeczywisto?ci bowiem faktury te by?y opatrzone autentycznymi paragonami fiskalnymi, odpowiadaj?cymi transakcjom rzeczywicie zrealizowanym z podmiotami innymi ni? wskazane na tych fakturach, które by?y wystawiane i sprzedawane przez P.K. bez zgody i bez wiedzy zarz?du tej spółki w celu uzyskania w sposób nosz?cy znamiona oszustwa zwrotu VAT przez podmioty, które by?y adresatami tych?e faktur.

11

Owe paragony by?y gromadzone przez pracowników stacji paliw, którzy przekazywali je P.K. w zamian za korzy?? finansow?. Sporne faktury by?y rejestrowane na komputerze stacji paliw w innym formacie ni? prawid?owe faktury wystawiane przez spó?k? P i nie mo?na by?o uzyska? do nich dost?pu bez odblokowania komputera. P.K. wykorzystywa?a dane spó?ki P, wskazuj?c j? jako wystawc? spornych faktur i wskazuj?c na tych fakturach numer identyfikacji podatkowej (NIP) tej spó?ki.

12

W dniu 24 maja 2014 r. z P.K. rozwi?zano umow? o prac? bez wypowiedzenia z winy pracownika.

13

W wyniku kontroli podatkowej Naczelnik Urz?du Skarbowego (Polska) wyda? decyzj? okre?laj?c? wysoko?? VAT nale?nego od spó?ki P z tytu?u spornych faktur wystawionych w okresie od stycznia 2010 r. do kwietnia 2014 r.

14

Decyzj? z dnia 31 pa?dziernika 2017 r. organ podatkowy utrzyma? w mocy t? decyzj?. Uzna? on, ?e spó?ka P nie dochowa?a nale?ytej staranno?ci w celu unikni?cia wystawienia spornych faktur. ?aden dokument nie okre?la? bowiem konkretnych obowi?zków P.K., która ze wzgl?du na swoje funkcje mog?a wystawia? faktury odpowiadaj?ce przychodom stacji paliw poza informatycznym systemem ksi?gowym tej spó?ki, i to bez zgody jej kierownictwa. Poniewa? prezes zarz?du wspomnianej spó?ki wiedzia?, ?e faktury by?y wystawiane w zwi?zku z paragonami fiskalnymi wydanymi przez stacj? paliw bez kontroli ksi?gowej, móg? i powinien by? przewidzie?, ?e te zasady funkcjonowania u?atwi? wystawianie faktur w celu stanowi?cym oszustwo. To w?a?nie ze wzgl?du na brak odpowiedniego nadzoru i organizacji prezes zarz?du spó?ki P wykry? sporne dzia?ania dopiero przy okazji kontroli przeprowadzonej przez organ podatkowy pierwszej instancji. Wynika z tego, ?e P.K. nie mo?e by? uwa?ana za osob? trzeci? w stosunku do spó?ki P.

15

Ponadto ryzyko straty bud?etowej dla organów podatkowych nie zosta?o wykluczone, w zwi?zku z czym zastosowanie powinien mie? art. 108 ust. 1 ustawy o VAT.

16

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2018 r. Wojewódzki S?d Administracyjny w Lublinie (Polska) oddali? skarg? wniesion? przez spó?k? P na decyzj? organu podatkowego. Spó?ka ta wnios?a zatem skarg? kasacyjn? do Naczelnego S?du Administracyjnego (Polska), b?d?cego s?dem odsy?aj?cym w niniejszej sprawie.

17

Zdaniem tego s?du dwie linie orzecznictwa krajowego spieraj? si? co do wyk?adni art. 108 ust. 1 ustawy o VAT, który transponuje art. 203 dyrektywy VAT.

18

Zgodnie z pierwsz? wyk?adni? do celów stosowania tego przepisu nie nale?y bra? pod uwag?

okoliczności, że to pracownica wystawiła sporne faktury, posługując się nazwą i numerem NIP swojego pracodawcy. Wystarczy bowiem stwierdzić, że pracownica ta byłaby uprawniona do wystawiania faktur i że w związku z tym zatrudniając ją spółka musi ponieść ryzyko związane z wyborem pracowników. Zwolnienie pracodawcy od odpowiedzialności w przypadku wystawiania faktur przez jego pracownika oznaczałoby przeniesienie tej odpowiedzialności na państwo członkowskie, czego nie można zaakceptować. Taka wykładnia wymagałaby jednak ustaleń, czy odpowiedzialność ta jest odpowiedzialnością obiektywną, czy odpowiedzialnością na zasadzie winy. W tym ostatnim przypadku spółka, której dane zostały wskazane na spornej fakturze, podlegałaby obowiązkowi zapłaty VAT jedynie w przypadku, gdyby dopuściła się błąd lub niedbalstwa lub gdyby uchybiła czemuś na niej obowiązkowi nadzoru.

19

Zgodnie z drugą wykładnią podmiot, którego dane zostały bezprawnie przywłaszczone przez inny podmiot, nie jest uznawany za wystawcę spornej faktury, a zatem nie jest zobowiązany do zapłaty VAT wskazanego w tej fakturze na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy o VAT. W przepisie tym jednoznacznie wskazano, że zobowiązanym do zapłaty VAT jest podmiot, który „wystawi fakturę”, nie zaś podmiot, którego dane zostały przywłaszczone. Sąd odsyłający dodaje, że taka wykładnia mogłaby również wynikać z brzmienia art. 203 dyrektywy VAT.

20

W tych okolicznościach Naczelny Sąd Administracyjny postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1)

Czy art. 203 [dyrektywy VAT] należy rozumieć w ten sposób, że w sytuacji gdy pracownik podatnika VAT wystawił fałszywą fakturę z wykazaniem podatkiem VAT, na której wykazał dane pracodawcy jako podatnika, bez jego wiedzy i zgody, za osobę, która wykazuje VAT na fakturze, zobowiązaną do zapłaty VAT, należy uznać:

–

podatnika VAT, którego danymi bezprawnie posłużyło się w treści faktury, czy też

–

pracownika, który bezprawnie wykazał VAT na fakturze, wykorzystując dane podmiotu będącego podatnikiem VAT?

2)

Czy dla odpowiedzi, kogo uznać w rozumieniu art. 203 [dyrektywy VAT] za osobę, która wykazuje VAT na fakturze, zobowiązaną do zapłaty VAT w okolicznościach jak [przedstawione w pytaniu pierwszym], istotną jest, czy podatnikowi VAT zatrudniającemu pracownika, który bezprawnie wykazał na fakturze VAT dane zatrudniającego go podatnika, można zarzucić brak należytej staranności w nadzorze nad pracownikiem?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

21

Poprzez swoje dwa pytania, które należy rozpatrzeć łącznie, sąd odsyłający zmierza zasadniczo

do ustalenia, czy art. 203 dyrektywy VAT naleŹy interpretowa? w ten spos?b, Źe w sytuacji gdy pracownik podatnika VAT wystawi? fa?szyw? faktur? wykazuj?c? VAT, pos?uguj?c si? to?samo?ci? pracodawcy jako podatnika bez jego wiedzy i zgody, pracownika tego naleŹy uzna? za osob? wykazuj?c? VAT w rozumieniu tego artyku?u.

22

Zgodnie z art. 203 dyrektywy VAT kaŹda osoba wykazuj?ca VAT na fakturze jest zobowi?zana do zap?aty podatku wykazanego na tej fakturze.

23

JeŹeli chodzi, w pierwszej kolejno?ci, o zakres stosowania owego art. 203, Trybuna? wyja?ni?, Źe wykazany na fakturze VAT jest naleŹny od wystawcy tej faktury r?wnie? w przypadku braku rzeczywistej transakcji podlegaj?cej opodatkowaniu [zob. podobnie wyroki: z dnia 31 stycznia 2013 r., *Stroy trans*, C?642/11, EU:C:2013:54, pkt 38; z dnia 8 grudnia 2022 r., *Finanzamt ?sterreich (VAT b???dnie zafakturowany wzgl?dem konsument?w ko?cowych)*, C?378/21, EU:C:2022:968, pkt 19].

24

Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, Źe wspomniany art. 203 ma na celu wyeliminowanie wszelkiego ryzyka uszczuplenia wp?yw?w podatkowych, jakie moŹe powodowa? prawo do odliczenia przewidziane w dyrektywie VAT [wyroki: z dnia 31 stycznia 2013 r., *Stroy trans*, C?642/11, EU:C:2013:54, pkt 32; z dnia 8 grudnia 2022 r., *Finanzamt ?sterreich (VAT b???dnie zafakturowany wzgl?dem konsument?w ko?cowych)*, C?378/21, EU:C:2022:968, pkt 20]. Ma on zatem zastosowanie w sytuacji, gdy VAT zosta? b???dnie wykazany na fakturze i istnieje ryzyko utraty wp?yw?w podatkowych z tego powodu, Źe adresat danej faktury moŹe skorzysta? z prawa do odliczenia tego VAT [zob. podobnie wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r., *Finanzamt ?sterreich (VAT b???dnie zafakturowany wzgl?dem konsument?w ko?cowych)*, C?378/21, EU:C:2022:968, pkt 21].

25

Wystawca faktury wskazuj?cej kwot? VAT jest zatem zobowi?zany do zap?aty tej kwoty niezaleŹnie od jakiegokolwiek winy, jeŹeli istnieje ryzyko utraty wp?yw?w podatkowych. JeŹeli natomiast takie ryzyko utraty zostanie wykluczone, art. 203 dyrektywy VAT nie ma zastosowania [zob. podobnie wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r., *Finanzamt ?sterreich (VAT b???dnie zafakturowany wzgl?dem konsument?w ko?cowych)*, C?378/21, EU:C:2022:968, pkt 24].

26

W niniejszej sprawie z postanowienia odsy?aj?cego wynika, Źe sporne faktury zosta?y wystawione w celu pope?nienia oszustwa. Kwoty VAT zosta?y bowiem fikcyjnie zafakturowane, aby umoŹliwi? adresatom tych faktur uzyskanie prawa do odliczenia tego VAT w spos?b nosz?cy znamiona oszustwa. S?d odsy?aj?cy wskazuje, Źe niebezpiecze?stwo utraty wp?yw?w podatkowych nie jest wykluczone, poniewa? prawo do odliczenia, na kt?re mogliby powo?ywa? si? adresaci wspomnianych faktur, nie zosta?o wyr?wnane przez zap?at? odpowiedniej kwoty przez wystawc? tych faktur. Taka sytuacja jest tym samym co do zasady obj?ta zakresem stosowania art. 203 dyrektywy VAT, o ile istnieje takie ryzyko.

27

JeŹeli chodzi, w drugiej kolejno?ci, o identyfikacj? adresata obowi?zku ustanowionego w owym art. 203, naleŹy zauwaŹy?, Źe uŹycie wyra?enia „kaŹda osoba” wskazuje na to, Źe jego

adresatem niekoniecznie jest podatnik w rozumieniu art. 9 dyrektywy VAT. Osoba fizyczna niebędąca podatnikiem może zatem co do zasady podlegać obowiązkowi przewidzianemu w art. 203 tej dyrektywy, jeżeli wykazuje VAT na fakturze.

28

Jednakże brzmienie owego art. 203 nie pozwala odpowiedzieć na pytanie, kto jest „osobą”, która wykazuje VAT” w rozumieniu tego art. 203, w sytuacji gdy przywłaszczone sobie dane identyfikacyjne do celów podatkowych widniejącego na fakturze wystawcy faktury będącego podatnikiem VAT, a faktura ta jest fałszywą fakturą wystawioną w celu dokonania oszustwa w zakresie VAT przez pracownika tego podatnika. Wyrażenie „każda osoba”, ze względu na jego ogólny i niezmierzony charakter, może bowiem odnosić się zarówno do podatnika, jak i do pracownika.

29

W tym względzie należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zwalczanie ewentualnych oszustw i nadużyć jest celem uznanym i wspieranym przez dyrektywę VAT oraz że podmioty prawa nie mogą powoływać się na normy prawa Unii w sposób stanowiący oszustwo lub nadużycie (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r., *Gemeente Leusden i Holin Groep*, C-487/01 i C-7/02, EU:C:2004:263, pkt 76; a także z dnia 2 lipca 2020 r., *Terracult*, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 38).

30

Tymczasem sprzeczne z tym celem byłoby interpretowanie art. 203 dyrektywy VAT w ten sposób, że to widniejący na fakturze wystawcy faktury wykazujący VAT w sposób stanowiący oszustwo, którego tożsamość jako podatnika VAT została przywłaszczona, jest „osobą”, która wykazuje VAT” w rozumieniu owego art. 203, jeżeli wystawca ten działa w dobrej wierze, a organ podatkowy zna tożsamość osoby, która rzeczywiście wystawiła tę fałszywą fakturę. W takiej sytuacji to właśnie ten ostatni osobę należy uznać za „osobą”, która wykazuje VAT” w rozumieniu wspomnianego art. 203.

31

W niniejszej sprawie pracownica wykorzystywała dane swojego pracodawcy bez jego wiedzy i zgody do wystawiania fałszywych faktur wykazujących VAT i przedstawiających tego ostatniego jako podatnika w celu niezgodnej z prawem sprzedaży tych faktur, tak aby nabywcy mogli w sposób nieuzasadniony skorzystać z prawa do odliczenia nienależnego VAT.

32

W postanowieniu odsy?aj?cym s?d odsy?aj?cy wyja?nia jednak, ?e pracodawca nie wykaza?, i? dochowa? nale?ytej staranno?ci w celu unikni?cia wystawiania fa?szywych faktur. Pracownica ta by?a bowiem odpowiedzialna za wystawianie faktur i by?a w szczególno?ci uprawniona do wystawiania faktur VAT poza informatycznym systemem fakturowania, bez konieczno?ci uzyskania dodatkowej zgody swojego pracodawcy. Organ podatkowy uzna? zatem, ?e pracodawca ten uchybi? ci???cemu na nim obowi?zkowi nadzoru i ?e jego niedbalstwo uniemo?liwi?o mu wykrycie stanowi?cych oszustwo praktyk jego pracownicy i zapobie?enia im. Organ ten uzna? zatem, ?e to wspomnianego pracodawc? nale?y uzna? za osob?, która wykaza?a VAT w rozumieniu art. 203 dyrektywy VAT, i ?e w zwi?zku z tym jest on zobowi?zany do zap?aty VAT wskazanego na spornych fakturach na podstawie przepisu krajowego transponuj?cego ów art. 203.

33

W tym wzgl?dzie nale?y przypomnie?, ?e zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wypracowanym na gruncie okoliczno?ci niew?tpliwie innych ni? okoliczno?ci rozpatrywane w post?powaniu g?ównym, nie jest sprzeczne z prawem Unii wymaganie, by podmiot gospodarczy przedsi?wzi?? wszelkie ?rodki, jakich mo?na od niego racjonalnie wymaga?, w celu upewnienia si?, ?e dokonywana przez niego transakcja nie prowadzi do udziału w oszustwie w VAT (wyroki: z dnia 27 wrze?nia 2007 r., Teleos i in., C?409/04, EU:C:2007:548, pkt 65; a tak?e z dnia 21 czerwca 2012 r., Mahagében i Dávid, C?80/11 i C?142/11, EU:C:2012:373, pkt 54).

34

W tym kontek?cie Trybuna? orzek? ju?, ?e je?eli istniej? przes?anki, by podejrzewa? nieprawid?owo?ci lub oszustwo, przezorny przedsi?biorca powinien w zale?no?ci od okoliczno?ci konkretnego przypadku zasi?gn?? informacji na temat podmiotu, u którego zamierza naby? towary lub us?ugi, w celu upewnienia si? co do jego wiarygodno?ci (wyrok z dnia 21 czerwca 2012 r., Mahagében i Dávid, C?80/11 i C?142/11, EU:C:2012:373, pkt 60).

35

Tymczasem, bior?c pod uwag? cel, o którym mowa w pkt 29 niniejszego wyroku, podobny obowi?zek nale?ytej staranno?ci powinien w ramach art. 203 dyrektywy VAT ci???y? na pracodawcy w odniesieniu do jego pracownika, w szczególno?ci gdy pracownik ten jest zobowi?zany do wystawiania faktur VAT w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy. W zwi?zku z tym nie mo?na uzna? takiego pracodawcy b?d?cego podatnikiem VAT za dzia?aj?cego w dobrej wierze, je?eli nie dochowa? on nale?ytej staranno?ci wymaganej w celu kontrolowania dzia?a? swojego pracownika i unikni?cia w ten sposób mo?liwo?ci wykorzystania przez tego pracownika jego danych identyfikacyjnych do celów VAT do wystawiania fa?szywych faktur w celu pope?nienia oszustwa. W takiej sytuacji pracodawcy mo?na przypisa? nosz?ce znamiona oszustwa dzia?ania jego pracownika, w zwi?zku z czym nale?y uzna?, ?e jest on osob?, która wykaza?a VAT na spornych fakturach w rozumieniu tego art. 203.

36

W takich okolicznościach do organu podatkowego lub do sądu rozpatrującego sprawę należy dokonanie całościowej oceny wszystkich istotnych okoliczności w celu ustalenia, czy podatnik, którego dane identyfikacyjne do celów VAT zostały przywrócone przez jego pracownika do wystawiania fałszywych faktur w celu popełnienia oszustwa, wykazał się należyte staranności wymaganej w celu kontrolowania działań tego pracownika. Jeżeli tak nie jest, podatnik ten jest zobowiązany do zapłaty VAT wykazanego na tych fakturach zgodnie z art. 203 dyrektywy VAT.

37

Z uwagi na ogół powyższych rozważań na przedstawione pytania trzeba odpowiedzieć, iż art. 203 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy pracownik podatnika VAT wystawił fałszywe faktury wykazujące VAT, posługując się tożsamością pracodawcy jako podatnika bez jego wiedzy i zgody, pracownika tego należy uznać za osobę wykazującą VAT w rozumieniu tego art. 203, chyba że podatnik ten nie dochował należytej staranności, rozsądnie wymaganej w celu kontrolowania działań wspomnianego pracownika.

W przedmiocie kosztów

38

Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy pracownik podatnika podatku od wartości dodanej (VAT) wystawił fałszywe faktury wykazujące VAT, posługując się tożsamością pracodawcy jako podatnika bez jego wiedzy i zgody, pracownika tego należy uznać za osobę wykazującą VAT w rozumieniu tego art. 203, chyba że podatnik ten nie dochował należytej staranności, rozsądnie wymaganej w celu kontrolowania działań wspomnianego pracownika.

Piçarra

Jürimäe

Safjan

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 30 stycznia 2024 r.

Sekretarz

A. Calot Escobar

Prezes izby

N. Piçarra

(*1) Język postępowania: polski.